

Животът след смъртта

Животът след смъртта

„Ако човек умре, ще оживее ли отново?“

Йов 14:14

Няма по-завладяваща и всеобща тема от възможността за живот след смъртта. Това се дължи на факта, че смъртта е всеобща и че всички разумни хора искат да живеят. При нормални обстоятелства никой не иска да умре, но всички осъзнават, че според човешката предвидимост смъртта очаква всеки член на човешкия род. Затова въпросът дали има живот след смъртта е в сърцата на всички и на устата на мнозина.

Мъже и жени през вековете, в отчаянието си от смъртта на близките си и в увереността си, че и те самите ще умрат, са измислили всевъзможни философии в опит да успокоят страховете си и да отрекат реалността на това, което е толкова трагично истинско. Те са се опитвали да повярват, че смъртта не е това, което изглежда; че тя не е враг, а приятел, средство, чрез което хората преминават в друго, по-възвишено царство на живота.

Отново и отново са задавани въпросите, както от учени, така и от неучи: Къде са мъртвите? () Какво точно се случва, когато човек умре? Мъртвите по-живи ли са от живите? Хиляди години преди това пророк Йов попита: „Когато човек умре, ще живее ли отново?“ (Йов 14:14). Така Божият пророк говори от името на безброй милиони хора, които са оплаквали загубата на своите близки и които, както всички хора, се страхуват от неизбежната смърт.

Йов имаше личен и жизненоважен интерес от отговора на въпроса си: „Ако човек умре, ще живее ли отново?“, защото току-що беше помолил Бог да го остави да умре. Йов не беше уморен от живота, но беше изтощен от страданията до такава степен, че се чудеше дали животът при такива условия си струва.

Яков пише: „Чули сте за търпението на Йов“ (Яков 5:11). Йов се нуждаеше от търпение, защото Бог беше позволил да го сполетят изключително тежки бедствия. Стадата му, добитъкът му и семейството му бяха унищожени. Той загуби здравето си и се разболя от отвратителна кожна болест, която покри цялото му тяло. Накрая и съпругата му се обърна срещу него и му каза: „Прокълни Бога и умри!“ Йов 2:9

Въпреки това Йов нямаше намерение да прокълне Бога. Той вярваше в Бога, въпреки че не разбираше защо му е позволено да страда толкова жестоко. Разбираемо е, че той търсеше освобождение от страданията, ако това беше Божията воля, затова се молеше: „О, да ме скриеш в гроба, да ме скриеш, докато мине гневът Ти, да ми определиш срок и да се сетиш за мен!“ Йов 14:13

След като помоли Бог да го остави да умре, Йов размисли върху въпроса какво би се случило, ако Бог отговори на молитвата му и му позволи да умре. Затова попита: „Ако човек умре, ще оживее ли отново?“ Йов говори от гледна точка на собствения си опит и чувства, но като Божий пророк, думите му са боговдъхновени, така че знаем, че той е формулирал въпроса за живота след смъртта по начин, който е в съгласие с истината на Божието Слово по този въпрос.

Затова е важно да забележим, че Йов не попита: „Ако човек умре, ще бъде ли по-жив от всякога?“ Нито попита: „Ако човек умре, означава ли това, че просто се е преместил в друга стая, или е отишъл в рая, или на място на мъки?“ Йов знаеше, че когато човек умре, той е мъртъв,

затова въпросът, който зададе, беше: „Ако човек умре, ще оживее ли отново?“

Така се обръща вниманието ни към великата фундаментална истина на Библията, че животът след смъртта зависи от възкресението, събуждането на мъртвите. Има надежда за живот след смъртта, не защото няма смърт, а защото Бог е обещал да използва своята могъща сила, за да възкреси мъртвите. Йов знаеше, че ако му бъде позволено да умре, за да избегне по-нататъшни страдания, Бог по-късно ще го възкреси, защото той каза още: „Всички дни на определеното ми време ще чакам (в смъртта), докато дойде промяната ми (от смърт към живот). Ти ще ме повикаш, и аз ще ти отговоря; ще имаш желание към делото на ръцете си.“ Йов 14:14,15

Надеждата за възкресение

Увереността на Йов, че Бог, в определеното от Него време, ще го извика от смъртта, е напълно в съгласие с свидетелството на цялото Божие Слово по въпроса за живота след смъртта. Именно тази надежда за възкресението е изложена толкова ясно и с такава утешителна увереност в Новия Завет.

Апостол Павел пише: „Понеже чрез човек дойде смъртта, чрез човек дойде и възкресението на мъртвите.“ (1 Коринтяни 15:21). Двата „човека“, за които се говори в този текст, са Адам и Исус. Адам престъпи Божия закон и донесе върху себе си и потомството си наказанието на смъртта. Исус зае мястото на грешника в смъртта и по този начин направи възможно освобождаването на греховното адамическо племе от смъртта чрез възкресение. Това е имал предвид Павел, когато е написал: „Заплатата на греха е смърт, а Божият дар е вечен живот чрез Исус Христос, нашия Господ“ (Римляни 6:23).

Възкресението на мъртвите е толкова важно за увереността в живота след смъртта, че апостол Павел, пишейки за християните, подчертава, че ако няма възкресение, „тогава и онези, които са заспали в Христос, са погинали“ (1 Коринтяни 15:18). Това просто означава, че ако няма възкресение, дори онези, които сега вярват в Христос и следват Неговите стъпки, ще загинат в смъртта.

Защо има объркване?

Тъй като Библията толкова ясно учи, че надеждата за живот след смъртта се основава

на обещанията на Бог да възкреси мъртвите при възкресението, естествено възниква въпросът защо толкова много от онези, които изповядват вярата в ученията на Библията, са объркани по този въпрос. Основата на това объркване се корени в Едемската градина.

Бог каза на Адам: „От дървото на познанието на доброто и злото не яж, защото в деня, в който ядеш от него, непременно ще умреш.“ (Битие 2:17). По-късно Сатана, говорейки чрез змията, „“, попита Ева за това, казвайки: „Бог ли каза, че не трябва да ядете от всяко дърво в градината?“ (Битие 3:1). Ева потвърди казаното от Бог, включително и изявлението му, че смъртта ще бъде наказанието за неподчинение. стихове 2,3

Тогава Сатана, отговаряйки на Ева, каза: „Не, няма да умрете.“ (Битие 3:4). Това беше отричане на казаното от Създателя. Всъщност Сатана обвини Бог в лъжа, когато каза, че смъртта ще бъде наказанието за неподчинение. Вероятно Сатана вярваше, че по някакъв начин може да попречи на божествения замисъл да наложи смъртно наказание на човека. Ако е така, той скоро откри, че усилията му са напразни, защото човешкият род започна да умира.

Сатана обаче не призна, че е сгрешил. Вместо това започна чрез човешки посредници да разпространява пропаганда, че смъртта не е това, което изглежда, че е, че в действителност няма смърт. Доколкото можеше да накара хората да повярват в това, той щеше да докаже, че е казал истината, когато каза на майка Ева: „Няма да умрете“, ще ви се струва, че умираете, а когато ви се струва, че умираете, в действителност ще бъдете по-живи от всякога.

За онези, които вярват в Божието Слово, няма да е трудно да решат коя от двете „твърдения, изречени в Едемската градина, трябва да бъде приета. Създателят беше този, който заяви: „В деня, в който ядеш от него, ще умреш“, и ние знаем, че Бог е казал истината. Сатана беше този, който каза: „Не, няма да умрете“, и ние знаем, че той не е казал истината. Исус каза за Сатана: „Той е лъжец и баща на лъжата.“ Йоан 8:44

Сатана не само е лъжец, но, както заяви Исус, той е „баща на лъжата“. С други думи, Сатана е баща на първата лъжа, и тя беше най-разрушителната и далеко достигаща лъжа, която някога е била казана. Тази лъжа, произлязла от Едемската градина, е изкривила истината за

смъртта в съзнанието на хората от всички народи и религии; докато истината, изразена от Бог в изявлението „Навярно ще умреш“, е била повярвана само от сравнително малцина.

Лъжата за „отделното същество“

За всички е очевидно, че човешкото тяло умира. Сатана знаеше, че няма начин да заблуди хората по този въпрос, затова започна да разпространява идеята, че в човешкото тяло има нещо, което е отделено от тялото, едно същество, което излиза от тялото, когато то умре, и продължава да живее. В кръговете на изповядващите християнски „ „ това неопределимо нещо се нарича „безсмъртна душа“.

Древните египтяни се придържаха към това виждане. По-късно то беше възприето от гръцките философи, а след като апостолите заспаха в смъртта, беше въведено в християнската църква от езически философи. Макар и описана по различни начини, тази теория, че в човека има нещо, което не може да умре, и следователно няма смърт, е била общоприето вярване на всички езически религии.

Библията показва, че тя е била разпространена сред езичниците по времето на цар Соломон, и ние виждаме как той се бори с тази заблуда с истината. Той пише: „Това, което се случва на човешките синове, се случва и на животните; едно и също нещо се случва на тях: както умира единият, така умира и другият; да, всички имат един дъх; така че човек няма превъзходство над животното, защото всичко е суета. Всички отиват на едно място; всички са от пръст и всички се връщат в пръст. Кой знае (или кой може да докаже) духа на човека, който се издига нагоре, и духа на животното, който слиза надолу към земята?“ Еклесиаст 3:19-21

Колко ясно Соломон изразява Божията истина, потвърждавайки, че в смъртта човекът и животното са еднакви, че всички имат един дъх, или „дух“, както е преведено същото еврейско слово в стих 21. След като така излага истината, той пита: кой може да докаже обратното? Очевидно той знаеше, че околните езически народи вярваха в обратното, че се придържаха към лъжата на Сатана, че няма смърт, че докато тялото умира, има „дух“, който „се издига“ и продължава да живее. Но Соломон показва, че това не е вярно. Той казва, че в смъртта човекът и животното са еднакви. Превъзходството на човека

над животните е в това, че Бог е обещал да възкреси мъртвите хора, но не е обещал да направи същото за по-нисшите животни.

Няма „безсмъртни души“

Изразът „безсмъртна душа“ не се среща в Библията, нито Библията дори и отдалечено учи, че „отделна същност“ обитава в човешкото тяло и избягва, за да живее другаде, когато тялото умре. Думата „душа“ се използва за първи път в Библията в Битие 2:7. В този текст ни се казва, че Бог е създал човека от пръстта на земята, вдъхнал в ноздрите му „живот“ и човекът „стана жива душа“.

„Жива душа“ е просто живо същество или живо създание, което, както разкрива този текст, е резултат от съюза на диханието на живота с организма или тялото. Тялото не е душата. Диханието на живота не е „душата. Когато чрез божествена благосклонност и сила диханието дава живот на тялото, съчетанието на двете води до „жива душа“.

Соломон каза, че човекът и животните имат едно и също дихание, и той беше прав. Относно хората и по-нисшите животни, унищожени в

Потопа, четем: „Всичко, което се движеше по земята, умря: птици, добитък, зверове, всички гадини, които пълзят по земята, и всички хора; всичко, в чиито ноздри имаше дихание на живот, всичко, което беше на сушата, умря. Битие 7:21,22

Тъй като животинското царство живее благодарение на същия „живот“, който дава живот на човека, всички животни също са „живи души“, и това е ясно установено в Божието Слово. Тази важна истина е скрита от случайния читател на Библията поради несъответствията в превода. Например, в Битие 1:24 се чете: „И Бог каза: Да изведе земята живи същества според вида им, добитък, гадини и зверове земни според вида им; и стана така.“

В този текст изразът „живо същество“ е превод на същите еврейски думи, които са преведени като „жива душа“ в Битие 2:7, където се отнася за Адам – думите „ „същество“ и „душа“ са преводи на еврейската дума „*nephesh*“. Само защото преводачите се опитаха да установят разлика между човека и животните, която не е оправдана в Писанията, те използваха думата „създание“, когато се отнасяше за по-нисшите животни, и „душа“, когато текстът се отнасяше за човека. Не

е чудно, че Соломон написа: „Както умира единият, така умира и другият.“

Когато Адам умря, тялото му се върна в пръстта – „Пръст си и в пръст ще се върнеш“. (Битие 3:19). Даденото от Бога право на живот, реализирано чрез дъха, който Бог вдъхна в ноздрите му, се върна при Бога. Тази мисъл е ясно изразена от Соломон, който, описвайки какво се случва, когато човек умре, пише: „Тогава прахът ще се върне в земята, както е бил, и духът ще се върне при Бога, Който го е дал.“ Еклесиаст 12:7

Простата истина, изложена в този текст, е объркана в съзнанието на мнозина поради неправилното разбиране на думата „дух“. Тя е превод на еврейска дума, която просто означава „дишане“ или, както в този случай, невидимата сила на живота. В проповедта си на Марсово поле Павел каза, че в Бога „живеем, движим се и съществуваме“. Деяния 17:28

Този текст дори и отдалечено не предполага, че когато човек умре, има съзнателно същество, което излиза от тялото му и се възнесе при Бога в небето. Думата „връщат се“, използвана в текста, изключва възможността за такова тълкуване.

Тялото се връща в пръстта, защото е произлязло от пръстта. Ако „духът“ беше отделно същество, което се връща при Бога, това би означавало, че съзнателното същество преди това е живяло при Бога и му е било позволено временно да дойде на земята, за да обитава в човешко тяло. Колко неразумно би било такова заключение!

Колко последователно обаче е определението на Соломон за смъртта с фактите, изложени в Библията относно човешката жива душа или същество. Когато тялото и дъхът се връщат към първоначалните си източници, човекът остава така, сякаш никога не е съществувал. Живата душа или същество вече не съществува. Тя е умряла, а смъртта е наказанието за греха. Езекиил 18:4 заявява: „Душата, която съгрешава, ще умре.“

Смъртта се променя в „сън“

Тъй като Бог е обещал да възкреси мъртвите хора, Библията се отнася към онези, които са умрели, като „заспали“. Тази важна истина от Библията е подчертана от Исус в неговото споменаване на смъртта на Лазар, братът на Марта и Мария. Той каза на учениците си: „ „Нашият приятел Лазар спи.“ Учениците

помислиха, че Исус говори за естествен сън, затова Той им каза ясно: „Лазар е мъртъв.“ Йоан 11:11-14

Така Исус изложи едно от основните учения на Божието Слово. Лазар беше мъртъв, но също така „спа“. Когато Бог каза на Адам, че неподчинението ще доведе до смърт – „Ти непременно ще умреш“, Той имаше предвид изчезването на живота. Това изчезване на живота би било окончателно, ако Бог не продължаваше да обича Своите човешки създания и не им беше осигурил изкупление чрез дара на Своя възлюбен Син, който стана Изкупител и Спасител от смъртта. Йоан 3:16; 1 Тимотей 2:3-6

Исус даде „плътта“ си, човешката си същност, за живота на света. (Йоан 6:51). По този начин беше предвидено отмяната на смъртната присъда, която беше произнесена срещу Адам и неговия род. И въпреки че всички продължават да умират, благодарение на изкуплението, осигурено чрез Христос Исус, ще има възкресение на мъртвите. Тъй като мъртвите ще бъдат възкресени, Библията използва термина „сън“, за да опише тяхното временно отсъствие от живота.

Тези, които спят, са в безсъзнание, както и мъртвите. Те не виждат нищо, не чуват нищо, не знаят нищо. Библията казва: „Живите знаят, че ще умрат, но мъртвите не знаят нищо.“ (Еклисиаст 9:5). Тези, които спят, могат да бъдат събудени; така че тези, които „спят“ в смъртта, могат и ще бъдат събудени. Както Исус каза за Лазар: „Отивам да го събудя от сън“ (Йоан 11:11). Така че всички, които „спят“ в смъртта, ще бъдат събудени от божествената сила в утрото на новия ден на земята. Ето защо четем: „Плачът може да продължи през нощта, но радостта идва сутринта“ (Псалом 30:5).

Утехата на Марта

Исус и малкото семейство в Витания – Марта, Мария и Лазар – бяха специални приятели. Когато Лазар се разболя, Исус и учениците му бяха в Галилея, която беше на известно разстояние от Витания. Сестрите изпратиха вест на Исус за болестта на Лазар, но той не отиде веднага при тях. Той изчака два дни, а след това обяви, че Лазар е умрял и „спи“, и че ще го „събуди от съня“.

Марта излезе да посрещне Исус, когато той се приближи към дома им. Тя го упрекна нежно и

каза: „Господи, ако беше тук, брат ми нямаше да умре“ (Йоан 11:21). Марта беше с разбито сърце и това беше отлична възможност за Исус да я утеши, което и направи. Но какви успокоителни думи на утеха каза Учителят на Марта в този момент на голяма нужда? Дали Исус ѝ каза, както често се казва в подобни случаи: „Марта, брат ти не е наистина мъртъв, той просто се е отървал от външната си обвивка, от тялото си“? Дали Исус каза, че истинският Лазар е по-жив от всякога? Дали каза на Марта, че е много вероятно „душата“ на Лазар да витае наблизко? Дали каза: „Марта, смъртта не съществува“?

Не, Исус не каза нищо подобно. Исус беше казал по-рано на учениците си: „Лазар е мъртъв“, и сега не би противоречил на тази истина, като каже на Марта, че брат ѝ е по-жив от всякога. Това, което Той каза, за да утеши Марта, беше в съгласие с цялото Слово Божие. Знаейки, че Лазар е наистина мъртъв, Той каза на Марта: „Брат ти ще възкръсне.“ стих 23

Ако Лазар някога щеше да оживее отново, той трябваше да бъде възкресен, и Исус увери сестра си, че това ще се случи: „Брат ти ще възкръсне.“ Марта не беше сигурна какво точно имаше предвид Исус. Тя знаеше, че Исус беше събудил

други от съня на смъртта, и беше казала на Исус: „Каквото и да поискаш от Бога, Бог ще ти даде“, но не беше сигурна, че Исус щеше в този момент да помоли Бога да събуди брат ѝ от съня на смъртта. Затова тя отговори: „ “ (Знам, че ще възкръсне в последния ден). Стихове 22-24

Марта знаеше, че ще има всеобщо възкресение на всички мъртви и че тогава Лазар ще бъде събуден от смъртния сън. Тя беше запозната с обещанията, записани в Стария Завет, и беше обърнала благоговейно и вярващо внимание на ученията на Исус, така че знаеше, че има славна надежда за възкресение за цялото човечество.

Марта също така разбираше, че всеобщото възкресение ще се състои в „последния ден“. Последният ден не е „съдният ден“, както мнозина предполагат. Думата „ден“ в този случай се отнася до епоха или век, последния век в великия план на Бог за изкуплението и спасението на човешкия род от греха и смъртта.

В божествения план за спасение има различни епохи. Преди първото пришествие на Исус е имало патриархалната епоха, а също и еврейската епоха. С първото пришествие на

Христос започна ерата на Евангелието. Това бяха подготвителни епохи, в които Бог избра и подготви онези, които щяха да сътрудничат на Исус в последната епоха от Божия план, последния ден, този период от време, когато Божият план щеше да достигне своето завършване с възкресението на мъртвите и възстановяването на съвършенството на живота на всички, които тогава щяха да повярват и да се подчинят на законите на Христовото царство.

Марта знаеше за този последен век, или последния ден, в Божия план, и знаеше, че брат ѝ и всички, които бяха умрели, ще бъдат събудени от съня на смъртта. Но Марта не знаеше дали това е имал предвид Исус, когато каза: „Брат ти ще възкръсне.“ Исус също не ѝ обясни директно какви са били непосредствените му намерения. Вместо това той отговори: „Аз съм възкресението и животът; който вярва в Мене, той ще живее, дори и да умре; и всеки, който живее и вярва в Мене, няма да умре до века“ (стихове 25, 26). Марта беше изразила вяра в общото възкресение в последния ден. Сега Исус обясни, че Той е „възкресението и животът“, този, който ще съживи мъртвите в последния ден и ще даде вечен живот на всички, които тогава повярват в Него.

В отговора си към Марта Исус споменава две групи хора, които получават живот чрез Него. Първо, има онези, които вярват сега, но все пак умират. Той увери Марта, че ще възкреси тези хора от мъртвите. И има онези, които, след като бъдат възкресени, ще повярват в Него (). Той каза, че те никога няма да умрат. стихове 25, 26

След като увери Марта, че и вярващите, и невярващите ще бъдат събудени при възкресението, Исус я попита: „Вярваш ли в това?“ Марта отговори: „Да, Господи, вярвам, че Ти си Христос, Синът Божий.“ (стихове 26, 27). Марта разбра, и то правилно, че Христос, или обещаният Месия, ще бъде изпратен в света, за да спаси човечеството от смъртта, и че това ще се осъществи чрез събуждането на онези, които „спят“ в смъртта. Тя вярваше, че Исус е обещаният Месия, Христос, който трябваше да дойде, и че в Него е силата на възкресението.

Лазар се събуди

След като Марта изповяда вярата си в Исус като Месия и в способността му да възкресява мъртвите, тя се върна в дома си и помоли Мария да отиде с нея да се срещнат с Исус, което тя и направи. Подобно на Марта, Мария каза на

Учителя: „Ако беше тук, брат ми нямаше да умре“ (стих 32). Сърцето на Исус беше трогнато от тази сцена на скръб и голяма загуба и заедно с останалите той също заплака. После помоли да му покажат гроба, където беше погребан Лазар.

Стойки пред гроба, Исус поиска да бъде преместен камъкът пред входа. Тогава Марта възрази. По-рано тя беше изповядала вярата си, че Исус може да възкреси брат ѝ, но сега се съмняваше и каза на Исус: „Господи, вече мирише, защото е мъртъв от четири дни“ (стих 39). Но за Исус това нямаше значение. Той беше на път да демонстрира какво в крайна сметка ще бъде постигнато от божествената сила за всички, които са умрели, а където действа божествената сила, няма значение дали човек е мъртъв от четири дни или от хиляди години; животът може да бъде възстановен. Този, който е създал живота, е напълно способен да го възстанови.

Стойки пред отворения гроб, след подходяща молитва, Исус извика с висок глас: „Лазаре, излез!“ (стих 43). Интересно е да се отбележи какво не се казва в разказа. Не се казва, че Лазар, който беше отишъл в рая, се е върнал. Лазар не беше отишъл в небето. Не се казва, че този, който

беше отишъл в чистилището, се е върнал. Не се казва, че този, който беше отишъл в бездната на вечните мъки, е бил освободен от мъченията. Няма бездна на вечни мъки.

В разказа се казва, че когато Исус извика: „Лазаре, излез...“, мъртвият излезе. Исус беше казал, че Лазар е мъртъв. Сега мъртвият Лазар беше събуден от съня на смъртта. Освободен от погребалните си дрехи, Лазар се смеси с близките и приятелите си, както беше правил преди. Възкресен, той не беше нито призрак, нито дух. Той беше същият Лазар като преди. Той се радваше, че е отново жив, а семейството му се радваше, че го има отново.

„Не се чудете”

При предишен случай, когато говореше за възкресението на мъртвите, Исус каза: „Не се чудете на това, защото идва часът, когато всички, които са в гробовете, ще чуят гласа Му и ще излязат, онези, които са вършили добро, за възкресение на живот, а онези, които са вършили зло, за възкресение на съд.“ Йоан 5:28,29. Тук ни се уверява, че както Лазар беше извикан от гроба, така и всички мъртви ще

бъдат извикани в часа на всеобщото възкресение.

Забелязваме, че Исус тук говори и за две общи групи в възкресението – тези, които са вършили добро, и тези, които са вършили зло или не са успели да вършат добро. Тези, които са вършили добро, са споменати в стих 24 като вярващите от настоящия век. За тях се казва, че имат вечен живот, и няма да дойдат на съд. Това означава, че въз основа на вярата вярващите вече не са осъдени на смърт и са уверени във вечния живот при възкресението. Те няма да дойдат на бъдещия съд, защото са преминали успешно изпитанието си в настоящия живот.

Това са онези, които, като са извършили „добро“, вярвайки и следвайки верно стъпките на Исус, се оказват достойни да бъдат призвани от смъртта към възкресение на „живот“. Но онези, които не са се оказали достойни, се събуждат от смъртта и идват на съд, защото тяхното събуждане ще се състои по време на хилядолетния съд на света. Деяния 17:31; 2 Петрово 3:8; Откровение 20:6

Гръцката дума тук е „*krisis*“ и се превежда като „съд“. Всички, които сега не се окажат достойни

за живот, ще се изправят пред криза, когато бъдат събудени от съня на смъртта. Разбира се, тогава те ще бъдат напълно просветени по отношение на свързаните с това въпроси и ще им бъде дадена възможност, въз основа на пълно разбиране, да приемат предоставения им чрез Христос живот и да се подчинят на законите на Христовото царство, което тогава ще управлява делата на цялото човечество. Ако те приемат и се подчинят, ще бъдат възстановени в съвършенството на човешкия живот и ще живеят вечно. Това ще бъде тяхното пълно възкресение. Ако не приемат и не се подчинят, ще бъдат върнати в смъртта. Петър каза за това време, че онези, които не се подчинят, „ще бъдат изстребени от народа“. Деяния 3:23

Вярващите от този век, които са се доказали достойни да живеят и царуват с Христос, ще възкръснат в „слава, чест и безсмъртие“ (Римляни 2:7). Така безсмъртието се разглежда не като присъщо качество на човека, а като славна награда, предложена на онези, които са готови да страдат и да умрат с Исус, за да могат да живеят и да царуват с Него. Като сънаследници на Исус в Неговото царство, те ще бъдат и съдии с Него по време на бъдещия съд. 1 Коринтяни 6:2,3; Откровение 3:21; 5:10

Тогава на невярващия свят ще бъде дадена възможност да повярва, като мъртвите ще бъдат събудени от смъртта, за да им бъде дадена тази възможност. Тези, които повярват, ще бъдат възстановени в съвършенството на човешката природа, което беше изгубено от Адам, когато той не се подчини на Божия закон и беше осъден на смърт, и ще живеят на земята като хора завинаги. Откровение 21:4

Какъв щастлив завършек на Божия план ще бъде това, защото означава, че царуването на греха и смъртта, което беше предизвикано от прегрешението на Адам в Едем, няма да продължи вечно и че всички, които са умрели през този дълъг период на плач, ще бъдат събудени и ще получат индивидуална възможност да се подчинят на Божиите закони и да живеят вечно.

Писанията заявяват, че „Бог толкова възлюби света, че даде Своя единороден Син, за да не погине никой, който вярва в Него, но да има вечен живот .” (Йоан 3:16). Но за да повярват в Него, те трябва да получат ясно познание за Него, и това ще получат по време на бъдещия съд, когато бъдат събудени от смъртта. Това е славна

надежда за човечеството, и Божият пророк Давид я изразява символично и красиво. Цитираме:

„Кажете между народите, че Господ царува; светът ще се утвърди, така че няма да се разклати; Той ще съди народите с правда. Небесата да се радват, и земята да се весели; морето да бушува и всичко, което е в него. Нека се веселят полетата и всичко, което е в тях; тогава всички дървета на гората ще се радват пред Господа; ... защото Той идва да съди земята; ще съди света с правда и народите с истината Си.“ Псалми 96:10-13

Наистина, има живот след смъртта, защото чрез божествената сила мъртвите ще бъдат възкресени. Това е великата надежда, която ни се дава в Божието Слово. Това е надеждата за възкресението на мъртвите.